

Ad 4 nálezu: V tomto bodě napadá odvolání pouze kvalifikaci činu obviněného za služební přečin. Odvolání přehlíží, že kárný senát shledal skutkovou podstatu služebního přečinu v souhrnu jednání obviněného, což kárný soud odvolací schvaluje, ježto, jak bylo dovozeno, skutek ad 1 nálezu uvedený dlužno kvalifikovati sám o sobě za služební přečin, nutno ovšem i ostatní jednání obviněného sub 2 až 4 nálezu uvedená, třeba by šlo jinak jen o služební nepořádnosti, spolu s tímto jednáním ad 1 nálezu uvedeným kvalifikovati podle § 2 zák. čís. 46/1868 ř. z. za služební přečin a při tom přihlídnouti k tomu, že se obžalovaný provinil kárně ve více směrech.

Čís. 309 dis.

Služební přečin podle § 2 zákona čís. 46/1868 ř. z., nazval-li soudce svědka »denunciantem«.

(Rozh. ze dne 10. února 1937, Ds II 23/36.)

Nejvyšší soud jako odvolací kárný soud v kárných věcech soudců uznal v kárné věci obviněného soudce o odvolání vrchního státního zastupitelství jako kárného žalobce proti nálezu vrchního soudu jako kárného soudu první stolice takto právem:

Odvolání kárného žalobce se vyhovuje, kárný nález, jímž byl obviněný uznán vinným nepořádností podle § 2 zák. čís. 46/1868 ř. z. a odsouzen k pořádkovému trestu důtky, se změňuje ve výrocích o kvalifikaci činu a o trestu a obviněný uznává se vinným služebním přečinem podle § 2 zák. čís. 46/1868 ř. z. a odsuzuje se podle § 6, lit. a) téhož zákona ke kárnému trestu přeložení ve stejné hodnosti na jiné služební místo bez nároku na stěhovací útraty.

Z d ů v o d ů:

Odvolání vrchního prokurátora, napadající kárný nález ve výroku o vině, pokud jím bylo vysloveno, že porušení služebních povinností, jímž byl obviněný uznán vinným, zakládá pouhou nepořádnost, a dovozuji, že toto porušení služebních povinností nutno kvalifikovati jako služební přečin, je plně odůvodněno.

Při posuzování, zda porušení služebních povinností soudcem dlužno pokládati za služební přečin, či za pouhou nepořádnost, je podle § 2, odst. 1 zák. čís. 46/1868 ř. z. přihlídnouti ke způsobu a stupni porušení služebních povinností, dále k tomu, zda se porušení to snad opakovalo, a konečně k přitěžujícím okolnostem. Kárný senát, posuzuje porušení služebních povinností obviněným s těchto hledisek, došel k úsudku, že u obviněného jde o pouhou nepořádnost, protože nedošlo ke skutečnému porušení, nýbrž pouze k ohrožení právních statků v § 47 soudní instrukce uvedených, porušení služebních povinností se neopa-

kovalo a polehčující okolnosti částečného doznání a zachovalosti mají převahu nad jedinou přitěžující okolností, že se výrok obviněného stal za napjatých politických poměrů v R. Právem dovozuje odvolání vrchního prokurátora, že všechny tyto předpoklady jsou nesprávné a mylné.

Podle § 47 soudní instrukce má se soudce vystříhati všeho, co by bylo způsobilé snížit důvěru k jeho soudcovským úředním výkonům nebo vážnost stavu soudcovského vůbec. Porušení povinností podle § 47 soudní instrukce nevyžaduje, aby toto snížení důvěry a vážnosti stavu skutečně nastalo, stačí pouhá způsobilost jednání soudcova v tomto směru. Dlužno však poukázat k tomu, že v případě porušení služebních povinností podle § 46 soudní instrukce, jímž byl obviněný rovněž uznán vinným, porušil obviněný skutečně požadavek nestrannosti svého úřadu a tudíž porušil právní statek tímto ustanovením chráněný. K tomuto porušení došlo, poněvadž podle zjištění kárného nálezu obviněný projevil stranickost jednak v tom, že svědka M. ještě před započítím jeho soudního výslechu jako svědka urazil výrokem »denunciant«, který pak po skončení výslechu tohoto svědka při uplatňování jeho nároku na svědečné v přítomnosti svědka N. opakoval ještě ve formě »udavač«. Uvážili-li se kárným soudem první stolice uvedená přitěžující okolnost, že čin obžalovaného se stal za napjatých politických poměrů v R., jakož i tato přitěžující okolnost, že obviněný — byť i při téže příležitosti, přece časově odděleně — čin svůj opakoval, nelze tvrditi, že by polehčující okolnosti převažovaly, naopak uvedené okolnosti přitěžující převažují i když ne číselně, tedy svou závažností nad okolnostmi polehčujícími, z nichž jedna — doznání — byla splněna jen částečně.

Ze znění § 2 zák. čís. 46/1868 ř. z. je však zřejmo, že o kvalifikaci porušení služebních povinností rozhoduje především jeho způsob a stupeň. Je-li porušení služebních povinností hrubé, nebo závažné, je služebním přečinem bez ohledu na to, stalo-li se opětovně nebo za okolností přitěžujících.

Hodnotí-li se pak náležitě způsob a stupeň porušení služebních povinností obžalovaným, nemůže býti pochybností o tom, že zakládá služební přečin a nikoli pouhou nepořádnost. Správně poukazuje odvolání vrchního prokurátora k tomu, že kárný senát zjistil, že případ X. byl nejvyš nebezpečný a vážný a že vyvolal v R. velký rozruch mezi obyvatelstvem a že obviněnému bylo to vše známo, protože v onom případě fungoval jako soudce vyšetřující a dožádaný. Kárný senát sám dovodil, že již proto bylo povinností obviněného, aby postupoval v případě Y., otce X., s největší objektivností a zanechal všeho, co by mohlo vzbuditi jen zdání určité stranickosti, že ani v případě, že by byl svědek M. opravdu udal trestný čin Y., obviněný nebyl oprávněn vytýkati mu to, protože svědek užil jen svého práva, zaručeného mu v § 86 tr. ř., a že jednání obviněného mohlo, hledíc k tehdejšímu napjatému poměru mezi národnostmi v R., vzbuditi v loyálním občanu nedůvěru nejen k obviněnému samotnému jako soudci, nýbrž i v nestrannost soudců vůbec.

I když se při posuzování činu obviněného hledí na to, že šlo o soudce fysicky i služebně poměrně mladého — obviněný neměl v době spáchání činu ještě ani čtyři roky celkové služby u soudu — a i když se hledí k tomu, že konal službu za poměrně obtížných poměrů, přece nelze popřít, že jak dosavadní služba v celku, tak i služba v politicky exponovaném místě musily poskytnouti obviněnému již dostatečných zkušeností, aby si byl vědom, že nesmí svědka urážeti označením ho za denuncianta, udavače. Nelze připustiti, aby občan, který, byv svědkem trestného činu podle zákona na ochranu republiky, vydává o tom svědectví a koná tak své občanské právo a svou svědeckou povinnost, byl soudcem jej vyslychajícím taktó napadán a urážen, i když sám byl trestní oznámení učinil. Jde o porušení služebních povinností tak hrubé a tak závažné, že již samo o sobě, bez ohledu na to, zda bylo opakováno a zda se stalo za okolností přitěžujících, zakládá služební přečin podle § 2 zák. čís. 46/1868 ř. z.

Čís. 310 dis.

Pomer zodpovednosti sudcu podľa trestných zákonov a podľa zákona disciplinárneho.

Disciplinárnu zodpovednosť sudcu odsúdeného podľa niektorého trestného zákona treba vždy skúmať osobitne s toho hľadiska, či príslušný jeho čin a odsúdenie zaň sú podľa okolností prípadu spôsobilé poškodiť úradné alebo stavovské záujmy chránené disciplinárnym zákonom.

Použitie tejto zásady, bol-li sudca odsúdený za prestupok, ktorého sa dopustil riadiac motorové vozidlo.

(Rozh. zo dňa 22. marca 1937, Ds III 109/36.)

N a j v y š š í s ú d ako odvolací súd v kárnych veciach sudcov v kárnej veci proti sudcovi pre služebný přečin podľa § 2 zák. č. 46/1868 ř. z. vyhovel odvolaniu obviněného a zmenil nález disciplinárneho súdu prvej stolice tak, že sprostil obviněného sudcu obvinenia zo služebného přečinu, vzneseného proti nemu usnesením disciplinárneho súdu zo dňa 27. augusta 1936.

D ô v o d y:

Predmetom rozhodovania disciplinárneho odvolacieho súdu je iba odvolanie obviněného z výroku o vine a treste.

Odvolanie obviněného je opodstatnené, pokiaľ napádajúc výrok o vine poukazuje na disciplinárnu beztrestnosť obviněného v podstate na tom základe, že nijak neporušil povinnosti uložené mu ako sudcovi.

Ako disciplinárne previnenie trestá sa u sudcu porušenie povinností, ktoré sú mu uložené jeho úradom alebo služebnou prisahou (§ 2 disc. zák.). Prípad, o ktorý tu ide, mohol by spadať pod hľadisko porušenia povinností uložených úradom a treba skúmať, nakoľko tieto povinnosti